

VĚTROPLAVCI

PÁTRÁNÍ
PO PAPOUŠČÍCH

NAPSALA JEN MARLINOVÁ ILLUSTROVALA IZZY BURTONOVÁ

VĚTROPLAVCI

PÁTRÁNÍ
PO PAPOUŠČÍCH

POPLAVCI

PÁTRÁNÍ
PO PAPOUŠČÍCH

NAPSALA JEN MARLINOVÁ
ILUSTROVALA IZZY BURTONOVÁ

slovarť

Text copyright © 2021 by Working Partners Limited
Illuminated letters copyright © 2021 by HarperCollins Publishers
Translation © 2024 Petr Štádlér
Czech edition © 2024 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

*Díky, Shelley, tohle je pro tebe jako upomínka
na naše dobrodružství v deštném pralese.*

Obzvláštní dík patří i Erin Falligantové.

OBSAH

KAPITOLA 1: DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ	9
KAPITOLA 2: PAULO	24
KAPITOLA 3: VĚŘ NA KOUZLA!	40
KAPITOLA 4: POD SLONÍMA UŠIMA	54
KAPITOLA 5: TEMNÁ POSTAVA	70
KAPITOLA 6: AŽ NEULETÍ!	80
KAPITOLA 7: PŘEKVAPENÍ PRO ANTONIA	91
KAPITOLA 8: PAPOUŠČÍ PERA	104
VĚTROPLAVEC: LODNÍ DENÍK	120

KAPITOLA 1:
DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ

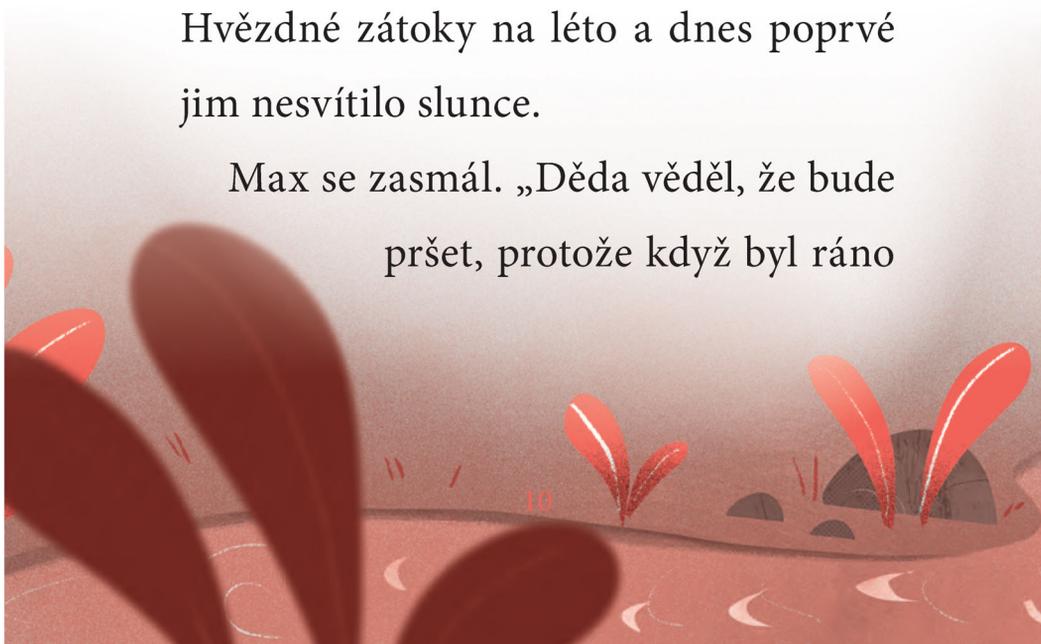
„Ajaj, vodopád!“ vykřikl Max.

Zadržel dech: malou dřevěnou lodičku uchvátil proud kamenité bystřiny a unášel ji k hraně. Tam se zadrhla a chvíličku trčela do vzduchu, ale pak už se střemhlav zřítila.

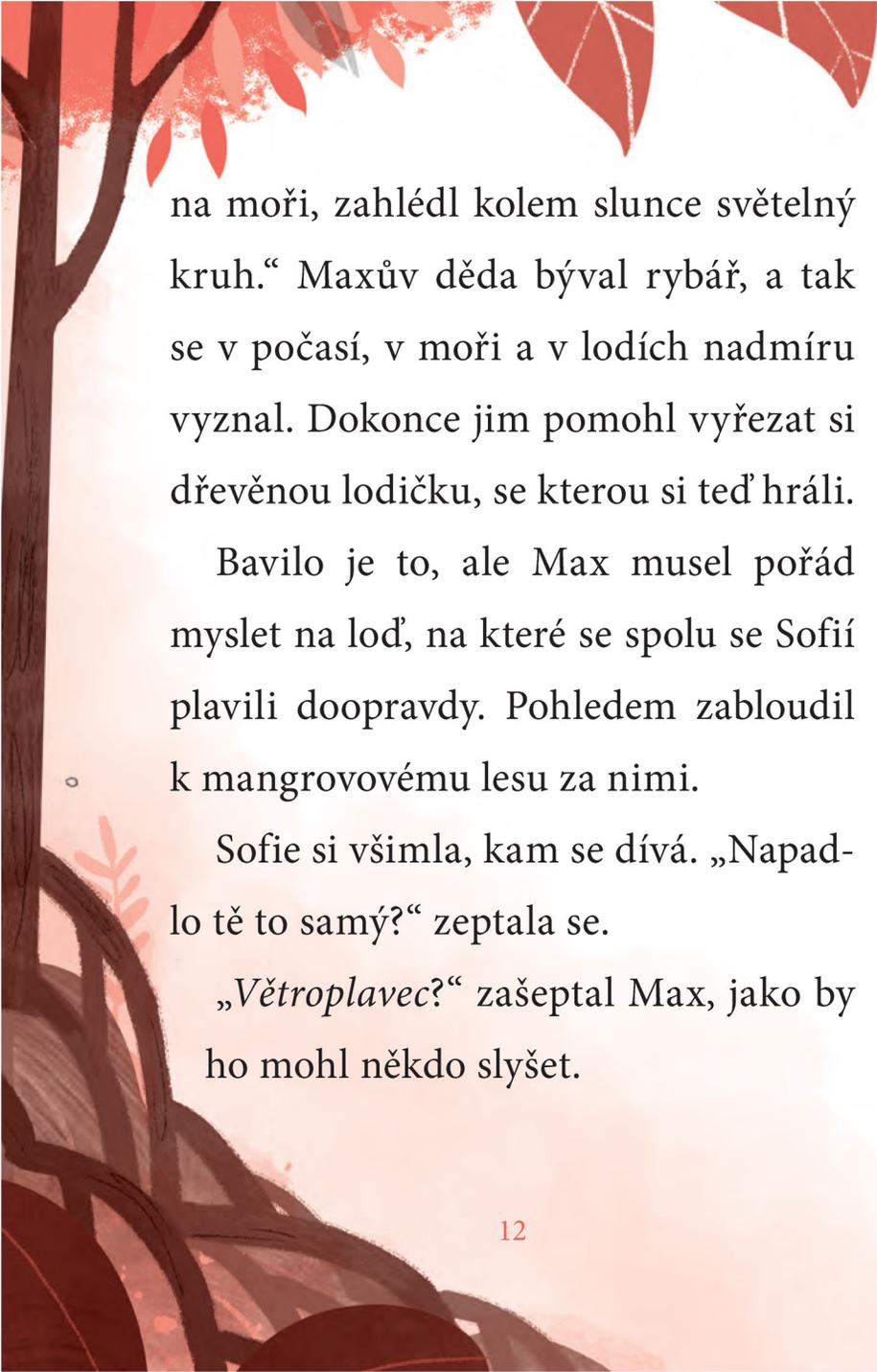
„Jo!“ zajásala Sofie. „Zatím náš nejlepší pokus.“ Naklonila se nad potůček a ze spleti listů a větviček loďku vylovila.

Vtom jí po zádech steklo několik studených kapek, až vypískla. „Ten déšť prostě nepřestane!“ Zadívala se za přístav k písčité pláži, nad níž jako závoj visel šedivý opar. Přijela s rodiči do Hvězdné zátoky na léto a dnes poprvé jim nesvítilo slunce.

Max se zasmál. „Děda věděl, že bude pršet, protože když byl ráno

na moři, zahlédl kolem slunce světelný kruh.“ Maxův děda býval rybář, a tak se v počasí, v moři a v lodích nadmíru vyznal. Dokonce jim pomohl vyřezat si dřevěnou lodičku, se kterou si teď hráli.

Bavilo je to, ale Max musel pořád myslet na loď, na které se spolu se Sofií plavili doopravdy. Pohledem zabloudil k mangrovovému lesu za nimi.

Sofie si všimla, kam se dívá. „Napadlo tě to samý?“ zeptala se.

„Větroplavec?“ zašeptal Max, jako by ho mohl někdo slyšet.

„Přesně.“

Stalo se jim to před pouhými několika dny: v mangrovovém lese objevili starou plachetnici, ta se kouzlem proměnila ve zbrusu novou a odvezla je za úžasným dobrodružstvím na Havaj.

„Fakt jsme přepluli oceán?“ zapřemítal nahlas Max. Měl pocit, že se mu to snad celé zdálo.

Sofie se zazubila. „Fakt. Jenom doufám, že se nám to jednoho dne podaří znovu.“ Včera spolu zkusili na palubu opět vylézt a roztočit rozvrzané dřevěné

kormidlo. Jenomže tentokrát se nestalo vůbec nic.

„Kdo ví,“ odvětil Max. „Uvidíme, nejspíš si prostě musíme počkat.“

Sofie si povzdechla. „Čekat já moc neumím.“ Natáhla ruku a podávala dřevěnou lodičku Maxovi.

Hoch se ji chystal převzít, když vtom na kámen vedle něj cosi přistálo.

Kchá, kchá! zavřeštěl racek. Zadíval se na Maxe a pokýval bílou hlavičkou.

Max se nadechl. To-
hohle opeřence

s dlouhým žlutým zobákem a hladkým šedivým peřím přece znal! Byl to racek, který je k *Větroplavci* původně dovedl!

Pták naklonil hlavu a znovu zaskřehotal. Pak napůl odletěl, napůl odhopkal k mangrovovému lesu.

Sofie zalapala po dechu. „Máme jít za ním!“ zvolala. „Třeba nás čeká další dobrodružství!“

Vystartovala za rackem, Max těsně za ní.

Chlapec zaplul pod hustý závoj kykatek a srdce se mu rozbušilo jako splašené.

Sofie mu zmizela vpředu ve spleti větví a listí. „Počkej na mě!“ křikl a přeskočil tlustý kořen.

Když doběhl na mýtinu a spatřil omšelou starou loď, Sofie už stála na palubě. *Větroplavec* vězel naklopený napůl ve vodě, napůl na souši. Na tmavě modrém trupu se mu boulila pokroucená prkna.

„Pospěš si!“ houkla přes zábradlí Sofie. Nad hlavou se jí chvěla potrhaná plachta a chvění teď pocítila i v žaludku. Věděla, že při plavbě na *Větroplavci*

neubíhá čas. Domů se vrátí, aniž by je někdo postrádal.

Racek se snesl až těsně k ní, jako by se taky nemohl dočkat.

„Kam pojedeme tentokrát?“ uvažovala nahlas Sofie; zalitovala, že se s ním nedomluví. Při minulé plavbě pomáhali zachránit mořské želvičky.

Max vyšplhal po rozvrzaném kovovém žebříku a přehoupl se přes zábradlí. *Buch*, přistál na kluzké palubě. Se Sofií v závěsu okamžitě zamířil ke dřevěnému kormidlu na zádi.

„Připraven?“ zeptala se dívka.

Společně se kola chopili a pořádně za něj zabrali. Zvedl se chladný větrík. Kormidlo se roztočilo a už samo se potom otáčelo čím dál rychleji, nad hlavou se jim rozvinula plachta a zatřepotala se.

„Drž se!“ vykřikl

Max s úsměvem
od ucha k uchu.

Všechno
se rozpilo
do jedné
velké

